

ROSA MONTERO

NEBUNI DIN IUBIRE

Nebuni din iubire / Rosa Montero. - București : RAO Distribuție, 2020
ISBN 978-606-006-411-4

821.134.2

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Rosa Montero
La carne
© Rosa Montero, 2016
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-411-4

Viața este precum o fantă de lumină între două nostalgie: nostalgia pentru ce nu ai trăit încă și nostalgia lucrurilor pe care nu le vei mai putea trăi. Iar momentul exact pentru a acționa este atât de confuz, atât de alunecos și atât de efemer, încât îl irosești privind amețit în jur.

Totuși, în zorii acelei dimineți de octombrie, Soledad era mai mult furioasă decât amețită. Prea multă mânie are același efect ca și excesul de alcool, producând o intoxicație ce te face să-ți pierzi simțul rațiunii. Neuronii se ard, rațiunea capitează în fața încăpățânerii, iar în minte nu mai rămâne decât un gând: răzbunare, răzbunare, răzbunare. Mă rog, poate că alături de acest gând mai e și un sentiment: răzbunare și durere, răzbunare și multă durere.

Era imposibil să se culce în starea aceea, deși la nouă dimineață avea o întâlnire foarte importantă la bibliotecă. Dar în condițiile în care mintea îi era tulburată, patul nu făcea decât să-i agraveze situația. Întunericul noptilor era plin de monștri, într-adevăr, aşa cum se temea Soledad și cum bănuia încă din copilărie; iar căpcăunii se numeau obsesii. Îi scăpă un oftat care se auzi ca un răcnet și apăsa iar pe acel link. Pagina se deschise din nou, un design elegant cu gri și lila. Căută fereastra pe care scria „Galerie“ și intră. Pe ecran apărură primii trei tipi; o fotografie cu fiecare și o descriere succintă: numele, vîrsta,

înălțimea, greutatea, culoarea părului și a ochilor, condiția fizică-atletică. La toți scria atletică, deși se vedea că unii erau puțin mai plinuți. În prima fotografie, aproape toți erau îmbrăcați; dar dacă făceai click pe imagini, apăreau încă două sau trei instantanee cu fiecare bărbat, dintre care una cu pieptul dezgolit și talia pantalonilor mai căzută, lăsând la vedere o parte din abdomen, încordată și ispititoare sub buric. Vreo doi dintre ei, mai îndrăzneți, apăreau completdezbrăcați, deși, ce-i drept, lungiți pe burtă și într-un con de umbre, dezvaluind doar formele perfecte ale feselor. În ansamblu, erau fotografii destul de bune, făcute cu oarecare pricepere. Se vedea că era vorba despre o pagină de lux. PentruSatisfacereaFemeii.com. Erau escorte, gigolo. Prostituați. Serviciul minim, două ore, costa trei sute de euro, cu hotel inclus. „Ca de obicei, femeile sunt în pierdere“, se gândi Soledad: bărbații gigolo erau mai scumpi decât târfele.

Trecu din nou în revistă galeria de fotografii, privind cu atenție. Erau patruzeci și nouă de bărbați, majoritatea de vreo treizeci de ani, câțiva de douăzeci, doi sau trei trecuți de patruzeci de ani. Cei mai mulți erau negri. Nu se putea spune că băieții erau urăti; de fapt, aproape toți se încadrau în tiparul conventional al bărbatului Tânăr, puternic și cu trăsături obișnuite. Dar nu-i plăcea, excepție făcând unul sau doi. Cei mai atrăgători i se pareau manechinii din plastic, retușați și fandosiți, lipsiți de expresie și de personalitate. Iar pe cei mai puțin grațioși îi vedea ca pe niște brute. Desigur că Soledad fusese întotdeauna greu de mulțumit: era exigentă, cusurgioaică și tiranică. În orice caz, acum nici măcar nu trebuia să-l dorească pe gigolo. Tot ce căuta era cineva cu o înfațășare

seducătoare. Un însotitor extraordinar cu care să-l facă gelos pe Mario. Sau, cel puțin, dacă nu să-i trezească gelozia, măcar să vadă că ea se descurca foarte bine fără el. Pentru o clipă, își imagină scena la operă. De exemplu: ea intrând în Teatrul Regal, însotită de „bunăcine“ aceea și întâlnindu-se cu Mario și soția lui în foaier; ea afișând o atitudine liniștită, nepăsătoare, impasibilă, aruncându-i fostului amant cu coada ochiului o privire înghețată și mândră; firește că avea să-i fie greu să privească de sus pe cineva care era cu zece centimetri mai înalt decât ea, dar, în imaginea ei, Soledad reușea să încadreze perfect acea geometrie a disprețului. și alt exemplu: ea stând pe un fotoliu în sala de teatru, el ocupând plictisit, împreună cu soția sa, două fotolii cu două rânduri mai în spate; și Soledad, dedicată pe deplin tipului extrem de chipeș, toată un zâmbet și cu o lumină deosebită în privire, întruchiparea perfectă a fericirii. Avea să-i ceară escortei să-și treacă din când în când brațul pe după umerii ei, să se arate afectuos, într-un mod foarte subtil, fără măcar să se sărute, insinuarea elegantă a dorinței fiind mult mai dureroasă. Sau de exemplu: dacă, la intrare sau la ieșire, se întâlneau față în față și nu aveau încotro și se vedea nevoi să se salute? Si dacă, în toată agitația, Mario i-o prezenta pe soția lui? Pe soția lui însărcinată. Care avea o ființă micuță în burtă. Încă micuță, trecând neobservată în înfățișarea acelei femei tinere și, poate, frumoase, dar care palpita acolo, înăuntru, acea ființă micuță și plină de viață ce se agăta cu unghiulele ei transparente de placentă sau de pereții dilatați ai uterului sau de ce s-ar mai agăta acele micuțe creaturi. Bine; iar dacă Mario o saluta și i-o prezenta pe acea Daniela, atunci Soledad

avea să zâmbească cât se poate de bucuroasă și avea să i-l prezinte pe... Rubén, Francis, Jorge? Încă nu se hotărâse la care gigolo să apeleze.

Trecu încă o dată în revistă galeria foto. În realitate, nu-i convenea aproape niciunul. Cu toții aveau un aspect nu tocmai potrivit. Majoritatea erau niște parveniți, cu înfațisare de bărbați ce-și fac veacul prin discotecii sau de animale de la sala de gimnastică. În fine, niciunul nu se potrivea cu ceea ce-și dorea ea. Pentru că Mario era... Era atât de atrăgător, atât de viril, cu acel corp robust și ochii aceia verzi! IT-ist, patruzeci de ani, de o eleganță înnăscută. Cu o inteligență înnăscută. Nu foarte cult, dar însetat de cunoaștere. Ca un burete. De exemplu, devenise un împătimit al operei alături de ea. Soledad îi dezvoltase gustul pentru muzică. Într-un an și ceva, cât fuseseră împreună, i-a dăruit mai multe CD-uri, înregistrări memorabile și minunate. Iar acum el o trăda în felul acesta. Cu cealaltă. Cu soția lui.

„Nick. Treizeci și patru de ani. Un metru optzeci și șapte, păr săten, ochi albaștri, conformație atletică, vorbește spaniolă, engleză și catalană.“

Avea pectorali splendizi și un abdomen atrăgător, lăsat la vedere de cămașa descheiată, dar ochii aceia mici cu privirea obtuză și moțul acela însăpmântător dat cu un fixativ atât de puternic, încât părea mai degrabă un cuib de rândunici decât o coafură, o descumpărîră.

Dar cu adevărat impardonabil, ceea ce îi stârnise, de altfel, furia, era faptul că era vorba despre *Tristan și Isolda*. Au făcut dragoste pentru prima dată acasă la Soledad, la amiază (relațiile cu bărbații însurați se consumă întotdeauna la ore neobișnuite: de dimineață, la prânz,

la ora siestei, rareori seara), iar ea, desigur, îndulcise atmosfera întâlnirii punând muzică la iPodul ce funcționa aleatoriu. Atunci când Mario și Soledad se îndreptau spre punctul culminant, tocmai când picioarele lor se înlanțuiau cu o jinduire aproape dureroasă și, respirând, își înghițeau răsuflarea unul altuia, chiar când în propriul piept răsună inima celuilalt și pântecele deveniseră ventuze umede, tocmai atunci, în sfârșit, a început să răsune cântul cutremurător al Isoldei, al său *Liebestod*, moartea dragostei sale, aria de la sfârșitul celui de-al treilea act și al întregii opere. Și, la început, lui Soledad i-a trecut prin cap: „ah, ce nenorocire, asta nu se potrivește acum, este ceva prea grandios, prea complicat, asta ne va strica cheful!“; dar s-a gândit la asta doar pentru o clipă, fiindcă era concentrată asupra senzațiilor sale și asupra pielii sale, greu de deosebit de pielea celuilalt. Și atunci au continuat și s-au cufundat din ce în ce mai mult, au galopat și s-au mistuit în continuare, iar muzica a dogorit și a continuat și ea, muzica i-a însoțit în acel crescendo de o frumusețe impetuosă, iar când totul a izbucnit în același timp, muzica și trupurile, o supernova a transformat camera în cenușă și a distrus planeta.

Cățiva eoni mai târziu, supraviețuitorii apocalipsului au început să se miște cu grija. Mario a ridicat cu greu capul, cu ochii lui verzi atât de intunecați, încât păreau negri, și a întrebat cu o șoaptă surprinzătoare:

– Ce-a... fost... momentul acela... atât de... impresionant?

Era moartea iubirii Isoldei, primul fragment de operă pe care Mario îl auzea în viață lui, cel puțin primul pe care-l asculta cu inima. Și i-a plăcut. Cititorul ar putea să considere că Wagner nu este cel mai potrivit pentru o

întâlnire sexuală, că este prea consistent pentru frivolitatea vertiginoasă a dorinței și prea sublim pentru fierbințeala nerușinată a trupurilor și pentru satisfacerea nevoilor. Trebuie să recunosc că, aşa cum am văzut, Soledad însăși s-a temut să nu fie aşa; dar acum ea susține sus și tare în fața lumii (pentru că Soledad poartă de obicei conversații intense cu lumea, uneori în sinea ei și alteori cu voce tare, adică, vorbește de una singură) că acest *Liebestod* este cea mai maiestuoasă muzică erotică la care te-ai putea gândi și că, dacă n-ai făcut niciodată dragoste pe muzica lui Wagner, fără îndoială pierzi ceva extraordinar.

Cert este că îi fusese greu să se despartă de Mario, dar, pe de altă parte, putea să înțeleagă. La fel ca în toate relațiile pe care le-a avut Soledad, sfârșitul s-a zărit la orizont din primul moment. Și-au scris scrisori tandre de despărțire, și-au spus cuvinte frumoase, Soledad a plâns mult și timp de câteva zile și-a dorit să moară. În sfârșit, chestii normale. Două luni mai târziu, Soledad a aflat că Daniela era însărcinată. A durut-o. Fără îndoială, acesta era motivul pentru care se despărțiseră. Dar n-a fost totuși ceva surprinzător, căci Soledad știa, și ștut dintotdeauna că Mario voia să aibă copii. Nu era nimic nou, și-a repetat ea, încercând să îmblânzească fiara ce se trezea în ea. A mai trecut o lună zbuciumată și s-au apropiat periculos două date fatidice: ziua ei de naștere și reprezentarea spectacolului *Tristan și Isolda* la Teatrul Regal, pentru care ea cumpărase două bilete cu mult timp în urmă. Într-un moment de slăbiciune, i-a trimis lui Mario un mesaj stupid, pe WhatsApp: „Măcar îți este vreodată dor de mine? Am bilete pentru *Tristan și Isolda* la Teatrul Regal în data de 2, dar nu știu dacă voi fi în

stare să mă duc“. La care el a răspuns: „Și eu am luat bilete pentru operă în data de 2“.

Parcă i-ar fi retezat cineva capul cu o secure. O lovitură fulgerătoare din partea călăului. După primele momente în care a resimțit o durere acută și neașteptată, un torrent de furie a nimicit-o. Nici măcar asta nu avea să-i rămână? Nici măcar muzica aceea, care era cea mai profundă emblemă a intimității pe care o împărtășiseră, nu avea să scape de a fi pângărită, rănită, înghițită și acaparată de femeia care avea să nască? „Ah, măi să fie, te duci cu Daniela? Păi, bine, ne vedem acolo“, i-a răspuns în sinea ei. Și a știut că-l provoca la duel.

Prin urmare, din acea zi, Soledad n-a mai făcut altceva decât să-și rumegă furia și să-și pregătească armele pentru întâlnire. Cum nu avea un prieten destul de chipeș care să o însotească (de fapt, aşa cum îi spunea și numele, Soledad¹ avea foarte puțini prieteni), a decis să recurgă la un profesionist. Escorta avea să fie pistolul ei. O metaforă căt se poate de falică.

„Adam. Treizeci și doi de ani. Un metru nouăzeci și unu, păr negru, ochi de culoarea mierii, conformație atletică, vorbește spaniolă, engleză și franceză.“

Soledad oftă. Acesta da, i-ar fi de ajutor. Dacă avea să îndrăznească să facă acel pas, cu el avea să fie. Cu cât îl privea mai mult, cu atât îl plăcea mai mult. Ca o coincidență ciudată, semăna destul de mult cu Mario: părul negru tuns la fel de scurt, puțin ondulat și bogat; același chip delicat cu buze subțiri, pomeți proeminenți și mandibulă puternică. Mâini cu degete lungi, minunate. Ochii căprui, o culoare mai banală decât verdele lui Mario, dar profunzi, frumoși.

¹ În limba spaniolă, *soledad* înseamnă „singurătate“. (n.tr.)

Și umerii aceia lați și rotunzi, talia aceea îngustă, pieptul acela epilat, strălucitor ca o tobă. Avea un aspect formidabil de pianist romantic combinat cu înfațarea musculoasă a unui trapezist. Un aspect elegant, interesant, ușor misterios. Era chiar mai chipeș decât Mario.

În fine, trebuia să se hotărască, răsuflă ea. Era agitată. Dar trebuia să ia o hotărâre, pentru că nu mai era mult până la ziua spectacolului de operă. Se imagină ducându-se la Teatrul Regal cu vreo cunoștință sau chiar singură și se îngrozi. Nu. Asta niciodată. Într-un acces de îndrăzneală, trimise un e-mail la adresa care apărea pe pagină: „Bună, sunt interesată să angajez un însoțitor pentru ziua de 2, săptămâna viitoare. Concret, aş dori să fie Adam. Aș avea nevoie să mă întâlnesc cu el la 19.30 în cafeneaua Oriente, din piața Oriente, ca să ne cunoaștem. De acolo ar trebui să mergem la Teatrul Regal din apropiere, să vedem un spectacol de operă. Cu o durată de patru ore și douăzeci de minute, cu tot cu pauze. Prin urmare, am pleca de acolo pe la 0.30, cel mai târziu. Sarcina lui Adam se termină aici și este liber să plece. Cât m-ar costa, vă rog?“ Speră ca, fiind o simplă întâlnire, să i se reducă din preț, dar răspunsul sosi surprinzător de repede, având în vedere că era ora trei dimineața, și cu o totală indiferență în ceea ce privește circumstanțele: „Bună seara, credem că nu va fi nicio problemă, dar trebuie să confirmăm cu Adam mâine. Din ce-mi spuneți, sunt cinci ore, aşa că prețul ar fi de șase sute de euro“.

„Șase sute de euro!“, se însăpămantă Soledad. Este ridicol, este absurd, este o prostie, îi spuse în sinea ei vocea plăcuită a rațiunii. Dar deja nu mai putea să dea înapoi, deja trecuse linia, deja se vedea târâtă de inerție,

de dorința de răzbunare, de curiozitate. Șase sute de euro. Foarte bine, avea să și-i dăruiască de ziua ei, avea să-și dăruiască plăcerea de a apărea cu „bunăciunea“ aceea de bărbat și de a se făli cu el în fața lui Mario, în fața vecinilor de fotolii, a plasatoarelor și a tuturor femeilor însărcinate din acel loc.

Pe 1 noiembrie, chiar cu o zi înainte de reprezentația spectacolului *Tristan și Isolda*, în ziua Tuturor Sfintilor sau a Tuturor Morților – ce coincidență –, Soledad avea să împlinească șaizeci de ani. Grei ca o condamnare.

În realitate, nimeni nu moare din dragoste, se gândi ea în timp ce tasta „de acord“. Doar în operele acelea blestemate se moare din dragoste.

„Deși trebuie să recunoaștem că unele persoane chiar își puneau capăt zilelor din dragoste sau, cel puțin, asta susțineau ele în scrisorile lor de rămas-bun“, își zise Soledad în timp ce asculta fără să audă pe arhitecta care-i fusese delegată pentru expoziție, Marita Kemp, pe care tocmai o cunoscuse și pentru care a simțit imediat antipatie. Marita perora emfatic banalități, iar Soledad desena nervoasă triunghiuri, iar și iar, pe agenda ei, ca să-și alunge disprețul și oboseala. Nu dormise decât vreo două ore și sosise la Biblioteca Națională cu o întârziere de mai bine de douăzeci de minute: era prima intrunire pentru a da undă verde demonstrației, iar inspectoarea ajungea ultima. În momentul în care o secretară agitată a introdus-o în sală, deja erau cu toții acolo: arhitecta, directorul departamentului de cultură, directorul departamentului de expoziții, directoarea coordonatoare, responsabilul de comunicare, directoarea Bibliotecii Naționale, singura persoană, de altfel, pe care Soledad o cunoștea, și, desigur, Personajul Eminent, avocatul Antonio Álvarez Arias, administrator al considerabilului Fond Ducele de Ruzafa, donația pe care un aristocrat împătimit al literelor și decedat fără moștenitori o făcuse Bibliotecii Naționale, cu

dispoziția de a organiza o mare expoziție cu temă liberă la fiecare doi ani. Cu toții sorbeau cafea foarte circumspecți și au întâmpinat-o pe Soledad cu priviri evident dezaprobatore. Chiar și directoarea, Ana Santos Aramburo, care de obicei era o dulce și, în plus, era protectoarea ei, căci ea îi oferise acel proiect, a exclamat când a văzut-o întrând: „Credeam că ai pătit ceva!“

Și chiar i se întâmplase ceva. Și se simțea că și cum îi fusese tăiat capul cu o lovitură de secure. Dar aşa ceva nu se putea spune.

Marga Roësset, de exemplu. Marga Roësset, poetă, și pictoriță, și sculptoriță excelentă, s-a împușcat la vîrsta de douăzeci și patru de ani pentru că era îndrăgostită fără speranță de Juan Ramón Jiménez. Sau, cel puțin, asta a spus în scrisoarea pe care i-a lăsat-o Zenobie Camprubí, soția lui Juan Ramón. Asta s-a întâmplat în 1932. Viitorul laureat al Premiului Nobel avea cincizeci și unu de ani. Dar acea obsesie ucigătoare era cu adevărat dragoste? Toate iubirile erau obsesive? Nu cumva obsesiile se deghizau în iubire ca să pară ceva mai frumos decât un simplu dezechilibru mintal?

– Deși, dacă e să fiu sinceră, nu reușesc să înțeleg foarte bine ideea de bază pe care lucrăm.

– Poftim?

Soledad se trezi din letargie, îmboldită de emfaza Maritei Kemp. Nu dăduse cu adevărat atenție cuvintelor acesteia, dar tonul vocii ei răsună în urechile lui Soledad ca un clopoțel: arogant și supărător. Remarcă faptul că se aplecase puțin deasupra mesei spre arhitectă și se îndreptă imediat. Acea înclinare putea fi interpretată ca un semn de nesiguranță.